

Migrationspolitiskt program för Medborgerlig Samling

**Antaget av partistämman 2017
Reviderat av partistämman 2018
Reviderat av partistämman 2021
Reviderat av partistämman 2023
Reviderat av extrastämman 2025**

Migrationspolitiskt program för Medborgerlig Samling

Inledning

Medborgerlig Samling (MED) ser inför kommande år det som nödvändigt att nettoinvandringen till Sverige blir negativ. Detta tills vi på ett betryggande sätt har kommit till rätta med segregationsproblemen. Att genom t ex ökat asylmottagande fortsätta att öka trycket i de värst belastade utanförskapsområdena vore direkt ansvarslöst. Utan att lätta på den belastning som det svenska samhället och våra välfärdssystem alltmer har utsatts för under några decennier skulle problemen aldrig kunna lösas. Däremot skulle de med all säkerhet förvärras ytterligare och kan redan idag i några fall ha blivit irreversibla.

Att sociala insatser och ekonomisk styrning för att framtvunga mer blandat befolkningsunderlag i olika stadsdelar skulle ge avsett utfall har vi ingen större tro på och befarar tvärtom att problemen med bland annat organiserad kriminalitet och stök i skolan kan spridas till allt fler delar av samhället, liksom att negativa effekter som orättvis fördelning av hyreslägenheter med förtur för vissa ansett eftersatta grupper skulle inträffa.

Förhoppningsvis kan utvecklingen vridas rätt och en bättre balans uppnås för framtiden, där en förutsättning är att fler av dem som kommit till vårt land utan att lyckas etablera sig väl återvänder till sina gamla hemländer. Saknar man - trots stora insatser under årtal från det svenska samhällets sida - att klara språket, försörjningen eller anpassningen till svensk kultur och arbetsliv är det inte rimligt att leva av svenska skattebetalares pengar, särskilt inte om man kan återvända till ett land där man är medborgare och något skyddsbehov ej längre finns.

För att åstadkomma resultat på detta område bör väl tilltagna nystartsbidrag vid återvändande erbjudas medborgare, vilka tidigare har fått stanna på grund av asylskäl, kombinerat med en politik för märkbart sänkt bidragsnivå om man som bidragsberoende ändå väljer att avstå denna möjlighet. Övriga grupper som också bör lämna landet - och som inte har dubbla medborgarskap - är de som befinner sig här illegalt, med avslag eller som aldrig har sökt uppehållstillstånd, icke-medborgare som har begått grövre brott och de med uppehållstillstånd (även permanenta sådana), som egentligen inte längre har giltiga skäl att vistas i Sverige och bör få dessa indragna, samt de som efter utredning och omprövning befinns ha beviljats uppehållstillstånd/medborgarskap på felaktiga grunder sedan millennieskiftet år 2000 - så som falska uppgifter, korruption, orimligt fattade beslut etcetera.

Som liberalt parti bejakar MED ekonomiskt, kulturellt och vetenskapligt utbyte mellan länder för en gynnsam utveckling internationellt. För att värna nationen och

medborgarna blir huvudprincipen bakom den invandring som vi välkomnar också att den ska vara ömsesidigt givande, på så sätt att den som flyttar till ett nytt land bör ha något att bidra med där. Framför allt ska man inte påföra medborgare och skattebetalare några nettokostnader eller utgöra någon social eller kulturell påfrestning med ökande konflikter i det samhälle som man kommer till. Här ingår även att noga observera demografiska förskjutningar över tid, som via vanliga demokratiska processer skulle kunna komma att långtgående förändra normer, värderingar och lagstiftning i landet, på sätt som den befintliga befolkningen kanske i utgångspunkten varken tänkt eller önskat sig. Varje självständig demokratisk nation kan ha anledning och givetvis rätt att undvika sådana snabba eller icke önskvärda förändringar

Många tycks aldrig reflektera över att svenskar som flyttar utomlands i princip aldrig kan räkna med ekonomiskt eller socialt stöd, utbildningsinsatser eller liknande från staten, utan anpassning, språkkunskaper, bostad och egen försörjning är man alltid själv till fullo ansvarig för att ordna - därtill ofta på förhand, som förutsättning för att ens kunna få visum eller arbets- och uppehållstillstånd. Att utländska medborgare skulle ha starkare rättigheter eller större förmåner i Sverige än vad svenskar har i andra länder vore inte att behandla människor lika, utan leda till orättvisor och ojämlikhet.

Huvudprincipen bakom Medborgerlig Samlings syn på svensk migrationspolitik är att ansvaret ligger på individen för att klara av sin anpassning och försörjning i Sverige. Som mottagarland ska vi kunna förvänta oss att varje invandrare gynnar vårt gemensamma samhälle och vår befolknings intressen. Migration ska i utgångsläget inte påföra staten kostnader och det är en viktig uppgift att säkerställa att så ej sker.

Tillfälligt skydd och flyktinghjälp i världen har normalt inte med långväga eller permanent migration att göra och är heller inte vad migration främst bör handla om. Det viktiga med humanitär hjälp är att den så effektivt som möjligt når de många behövande i krissituationer och inte har fokus på ett fåtal mindre utsatta, som har råd och tillfälle att betala dyra och farliga resor till människosmugglare, vilket till betydligt högre kostnader överbelastar mottagningssystemen i Europa eller andra västländer. Det leder nämligen inte till att de mest utsatta får ta del av de största resurserna, utan att man bara åstadkommer ett godtyckligt, missriktat och orättvist system på det globala planet.

De allra flesta kommer trots allt alltid att vara internflyktingar eller befinna sig i gränstrakterna till kris- och krigsområden, samtidigt som dessa faktiskt är de som har de största behoven och bäst förtjänar internationellt stöd. Enbart äkta konventionsflyktingar och dissidenter som är förföljda och hotade till livet för politiska brott kan ha rimliga skäl att bege sig mer långväga från hemlandet och den region det tillhör, något som ej gäller endast tillfälligt skyddsbehövande.

Asylrätten föreslås av MED att uteslutande gälla i första säkra område och är inte ämnad att användas för bosättning i valfritt land eller för ekonomiskt betingad migration, studier eller annat. Likaså bör flyktingkonventionen återföras till att gälla såsom den gjorde fram till 1967 enbart i Europa, med motsvarande ordningar för andra regioner i världen. Afrikanska unionen undertecknade till exempel 1969 Flyktingkonventionen, vilken då på liknande sätt bör gälla på denna kontinent och medborgare i afrikanska stater inte primärt kan söka asyl i Europa. På detta sätt stoppas effektivt ekonomisk migration och de omfattande problemen med att få migranter med avslag på ansökan om uppehållstillstånd att frivilligt återvända, med växande skuggsamhälle som följd.

Världens alla problem kan inte lösas i Sverige eller ens Europa, utan måste åtgärdas på plats ute i världen. Där kan Sverige och EU självfallet bidra, men ansvaret ligger alltid huvudsakligen på de befolkningar och stater där problemen finns. Kontraproduktiv politik får människor i olika krisregioner att ge upp och känna att allt hopp för framtiden är ute och att ett drägligt liv endast finns i väst, i stället för att ge människor framtidstro nog att vilja kämpa, bygga upp och utveckla sitt eget land – så att resurser kommer alla och inte bara ett fåtal till del.

Medborgerlig Samling förespråkar en politik som ger stöd till demokratisk utveckling mot fredliga, stabila, marknadsliberala och sekulära rättsstater, fria från korruption. Fokus måste flyttas från föreställningen att ett maximalt antal migranter till Europa eller väst bäst skulle lösa problem som krig eller fattigdom, till förmån för en mer human och långsiktigt hållbar politik, där gemensamma medel används för att förbättra livet för så många människor som möjligt. Merparten av mänskligheten kommer aldrig att kunna hjälpas genom migration utan för detta måste utveckling i ursprungsländerna till.

Bakgrund

Dagens migrationspolitik i Sverige

Sverige har efter flera decenniers omfattande invandring ställts inför långvariga och förvärrade strukturella svårigheter. Huvudskälet är att vi underlåtit att analysera effekterna av ett generöst asylmottagande från icke-västliga regioner med ofta annorlunda kultur, utbildningsnivå och värderingar. Den nödvändiga förändringen och anpassningen för att klara sig i det nya samhälle man ska leva i kan under dessa förutsättningar ta mer än en generation i anspråk. När invandring inte utgår från arbetskraftsbehov och kapaciteten i befintliga samhällsinstitutioner riskerar problemen att växa ytterligare och bli allt svårare att lösa ens på sikt. Bostäder, skolor, hälsovård och rättsväsende måste vara dimensionerade för den beräknade befolkningsökningen,

kompetent personal ska hinna utbildas med mera. En tillfredsställande grad av integration måste även vara uppfylld för ett lyckat utfall av migrationen. För en alltför stor del av den invandrade befolkningen har resultatet i stället blivit ett allvarligt utanförskap, då realistiska chanser att möta kompetenskraven i arbetslivet saknats.

Statens förpliktelser gentemot de egna medborgarna kan endast fullgöras om den har suveränitet över det egna landet och tillfredsställande kontroll över vilka som vistas där. Om en stat vore gränslös, skulle den inte längre kunna svara mot sina åtaganden, eftersom dessa i praktiken vore oändliga och resurserna därmed aldrig skulle vara tillräckliga. FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna bygger på individens fri- och rättigheter gentemot staten, som är den instans som kan garantera medborgarna sådana rättigheter. Vidare har var och en rätt att fritt lämna och återvända till sitt eget hemland, men ingen kan kräva att leva och få försörjning i en främmande stat.

Asyl i Sverige för utomeuropeiska medborgare ska beviljas i mycket begränsad omfattning, företrädesvis för enstaka dissidenter och på sikt kvotflyktingar. Till dess att Sverige har fått bukt med sina integrationsproblem, särskilt vad gäller att alla invandrare måste bli tillräckligt anpassade språkligt, kulturellt och utbildningsmässigt för att klara sin egen försörjning, vore en större immigration inte ansvarigt gentemot vår inhemska befolkning, inklusive flyktingar som tidigare fått en fristad här. Ökande problem med bland annat gängkriminalitet, hedersförtryck, religiös radikaliserings, fallande skolresultat och sociala spänningar måste tas på allvar och den negativa trenden stoppas. Innan vi lyckas vända utvecklingen i en mer positiv riktning via reformer och effektiva åtgärder, måste stor försiktighet vidtas och de senaste decenniernas migrationspolitik omvärderas.

Asyl kontra migration

På många håll i världen råder krig och fattigdom, svält eller brist på grundläggande mänskliga rättigheter. Det internationella samfundet har ett ansvar för att verka för fredskapande åtgärder, demokratisk och ekonomisk utveckling, samt nödhjälp till de människor som är på flykt undan konflikter och katastrofer. EU och Sverige har en given roll i detta.

Rätten till asyl vid personlig förföljelse eller hot mot det egna livet är viktig att bevara. Läget i världen har sedan Flyktingkonventionen tillkom efter andra världskriget emellertid förändrats så pass mycket att en modifiering eller omtolkning är påkallad. Idag har asylrätten i stor omfattning, inte minst i Europa, kommit att *de facto* utnyttjas för ekonomiska motiv och inte alls som från början var avsett för människor vilka tvångsdeporterats eller senare för dissidenter från diktaturstater. Till skillnad mot

dessa tidigare grupper har senare tiders migration allt mer kommit att handla om människor vars identitet, verkliga bakgrund och skyddsbehov varit högst osäker. Detta har lett till en stor felprioritering i allokeringen av tillgängliga resurser via omfattande och svåra utredningsprocesser, som sökanden själv ofta inte medverkat till att underlätta.

Europas moderna välfärdsstater har inneburit att långt mer än akut fara för eget liv påverkat migrationsströmmarna. Idag vet vi att människor som är allmänt missnöjda med sin livssituation – men som saknar kvalifikationer som svarar mot kända arbetskraftsbehov eller för plats vid ett lärosäte och inte heller uppfyller kriterierna för att beviljas asyl – anslutit sig till den allmänna flyktingströmmen i hopp om en bättre framtid inom EU. Detta har asylsystemet aldrig varit ämnat för. Därför bör de ekonomiska incitamenten för att ange oriktiga asylskäl och i förekommande fall aktivt och medvetet försvåra utredningen effektivt stoppas.

Det är även uppenbart att de allra mest utsatta runt om i världen inte alls drar någon fördel av asylsystemet, utan är fast i en tillvaro som inte sällan till och med försämrats av att rika länder prioriterat migranter som haft resurser och kraft nog att ta sig till bland annat Europa. I och med transportöransvaret, och att asylvisum till EU inte varit möjligt att söka direkt på ambassader utanför unionen, begränsas mycket starkt de reella chanserna för de allra flesta att kunna ta sig till Europa. Asylrätten förfelar därmed ofta sitt syfte och bidrar inte till att hjälpa de mest behövande. Den leder istället till godtycke, onödigt risktagande för människor och ännu mer orättvisa.

Flyktingkonventionen säger heller ingenting om att någon som får skydd i annat land ska kunna tillförsäkras gratis utbildning, fri sjukvård, försörjning eller andra förmåner från mottagande stat – så som kommit att bli praxis i Sverige. Skillnaden i standard och utsikter för en flykting i läger utanför Europa jämfört med en asylsökare i Sverige är avsevärd. Detta skapar incitament för migration som inte kan sägas vara grundade i humanitet och skyddsbehov, utan i en önskan om att erbjuda materiella värden till just de människor som har råkat komma till Sverige, oavsett om man känner till hur utsatta dessa eventuellt är. Resultatet av denna etiskt oreflekterade politik blir att resurser fördelas skevt mellan behövande. När exempelvis judiska flyktingar anlände hit efter andra världskriget sattes de omedelbart in i vår industriproduktion i städer som Västerås och Södertälje. Man fick lära sig språket efter hand. Att många stod helt ensamma, utan familj och med traumatiska upplevelser bakom sig, ansågs inte utgöra något hinder för arbete eller grund för generösa bidrag. Idag kan det istället bli fråga om livslång försörjning från det allmänna i det nya landet eller många år innan man kan bidra i arbetslivet. För dem som aldrig får chans att söka asyl här utgår inga sådana bidrag. Hela asylsystemet blir i praktiken ett lotteri, där ett fåtal lyckosamma gynnas.

Enstaka, välkända och identifierade dissidenter, som oppositionella författare och politiker, kan utan större svårigheter tas emot i EU-länder. Om stora grupper ID-lösa däremot anländer med tveksamma eller obefintliga asylskäl, primärt för att få del av välfärdens förmåner eller i värsta fall för att undkomma straff för kriminalitet, terrorism eller krigsbrott, anser vi att detta system måste revideras. Enbart själva asylprocessen blir mycket omfattande och kostbar när ID aktivt undanhålls av asylsökande själv genom att man kastar bort eller förstör pass och andra dokument. Det innebär också självklara säkerhetsrisker att ta emot människor med oklar identitet, då det försvårar upptäckt av kriminell bakgrund eller kopplingar till terrornätverk. Därför finns starka skäl att inte acceptera ansökningar från personer som saknar giltigt ID. För 25 år sedan hade 80% av asylsökarna pass med sig, idag saknar 4/5-delar giltig ID-handling. Av allt att döma beror detta på önskan att öka sin chans att få uppehållstillstånd, men denna strategi bör självfallet aldrig uppmuntras, utan stävjas.

Återvandring och utvisning

Sveriges vidlyftiga immigrationspolitik under de senaste decennierna har som tidigare nämnts orsakat stora problem, både för den inhemska befolkningen och dem som invandrat. En brottslighet av synnerligen grov karaktär har slagit rot och otryggheten breder ut sig i landet. En stor andel invandrare har på samma gång förpassats till en tillvaro i arbetslöshet och utanförskap genom att de saknar förutsättningar att slå sig fram i ett av världens mest högteknologiska länder. Allt fler stadsdelar kan läggas till listan som räknas till "utanförskapsområden". Att migrationspolitiken måste bli mer restriktiv är uppenbart för de flesta, men det räcker inte. De som lever i kriminalitet och utanförskap bör också i mesta möjliga mån återvända till sina hemländer.

Personer med uppehållstillstånd som dömts för brott med fängelse i straffskalan ska utvisas. Detta oavsett konsekvens för vederbörande i hemlandet, även om inhumana straff kan förekomma där - syftet med mänskliga rättigheter och flyktingkonventionen är inte att människor som själva bryter mot dess innebörd ska åtnjuta skydd mot begångna icke-politiska brott. Önskar man slippa återvända har man själv ansvar för att inte begå brott i mottagarlandet. Verkställande av dessa utvisningar måste även ske skyndsamt. Men även personer med invandrarbakgrund som på andra sätt lever i utanförskap bör återvända till sina hemländer i högre grad. En stor andel invandrare är till exempel långtidsarbetslösa.

För många av dessa är det en personlig tragedi att gå sysslösa och leva på bidrag. Och för Sverige som land innebär det stora belastningar på välfärdssystemet. Det är en situation där alla är förlorare. För att komma till rätta med problemet ska de som saknar ambition att arbeta eller inte har en reell chans att få ett arbete uppmuntras att återvända till sina hemländer. Det kan till exempel handla om ekonomiska incitament genom höjda bidrag för återvandring.

Människor som befinner sig här illegalt eller som har begått grova brott - också om de har dubbla medborgarskap - ska mer effektivt förmås eller tvingas att lämna landet. Länder som anses vara aktuella eller lämpade för återvändarbidrag bör listas för att underlätta en preciserad tillämpning. Länder som är mottagare av svenska biståndsmedel ska inte kunna neka att ta emot egna medborgare, utan konsekvens att dessa dras in eller andra samarbeten kan komma att pausas eller upphöra. EU bör också medverka till att sätta press på sådana stater.

Europeiskt system

Det saknas egentligen anledning för Europa att exempelvis ta emot spontanansökningar från människor som anlänt via Nordafrika, då Afrikanska Unionen redan 1969 skrev under Flyktingkonventionen, där man betonar att kontinentens problem och situationen för flyktingar är en inre angelägenhet, som man själv ska hantera i samarbete med UNHCR. Den ekonomiska migrationen och smuglingsindustrin som den göder bör aldrig uppmuntras, utan kraftfullt motarbetas av europeiska länder.

MED förespråkar en princip där varje region eller kontinent tar ansvar för asylansökningar och eventuella behov av fördelning av skyddsbehövande vid massflykt i sina egna länder. Endast kvotflyktingar och enstaka välkända, klart dokumenterade och identifierade dissidenter, politiska konventionsflyktingar kommer då att tas emot bland utomeuropeer i Europa/EU. Vissa resurser eller förnödenheter kan man även bistå med till andra kontinenter. Under och direkt efter det andra världskriget var de flyktingar som fanns i Europa inomeuropeiska och hur framtida flyktingströmmar kommer att se ut vet vi ingenting om. Tillfälligt skydd bör dock alltid ges i första säkra närområde för snabb, rationell och kostnadseffektiv insats.

Några ytterligare lagliga vägar är heller inte påkallat, men den som i förväg har skaffat sig en anställning eller till exempel stipendium för studier i EU, med egen försörjning garanterad, bör kunna beviljas uppehållstillstånd. De länder som vill ta emot utomeuropeiska kvotflyktingar eller erbjuda en fristad till dissidenter och personer som av FN redan erkänts flyktingstatus ska kunna göra detta under legala ordnade former. Temporärt mottagande vid massflykt bör ske i anläggningar och centra i gränsområden eller andra länder, där långvarig vistelse och integration inte är målet, utan återvändande så snart möjligt.

Endast ett fåtal länder är målet för alla de migranter utan asylskäl som anländer till Europa. En fördelning till andra medlemsstater är ointressant för dem och den fria rörligheten gör sannolikheten låg för att de som hamnat i oönskat land blir kvar där. Sverige, som under lång tid tagit emot över tillfredsställande integrationsförmåga, bör i

alla händelser under överskådlig tid inte ta emot varken på kvoter eller nya asylsökare, tills problemen med allvarlig segregation har kunnat hanteras tillräckligt väl.

EU bör bevaka sina gränser och vad gäller flyktingmottagande bör det gälla endast människor från den egna kontinenten, likt senare tids hjälp till ukrainare. Något självändamål för unionen att öka immigrationen finns inte, vilket inte betyder att man inte kan hjälpa till vid kriser i världen. Resurser till detta för att nå behövande personer bör då allokeras till rätt, aktivt identifierade områden och människor, där dessa befinner sig och inte genom passivt mottagande av ett stort antal asylsökare, vilka man på förhand vet saknar skyddsbehov. De som emigrerat till Europa för arbete och studier kan än mindre fördelas mellan medlemsstaterna i unionen, vilket ofta glöms bort i debatten, när det talas om solidariskt ansvar för migrationen. Olika medlemsstaters välfärdssystem gör också att pulleffekterna skiljer sig mycket åt. Sverige har där allt för länge stuckit ut för mycket och kan inte göra fler åtaganden för invandrargrupper med låg förmåga till anpassning i det svenska samhället och dess arbetsmarknad.

För att optimera att resurserna – särskilt i tider av redan stort migrationstryck – är en övergång till uteslutande utomeuropeiska centra och kvotflyktingssystem enligt internationella överenskommelser oerhört angelägen. Det är i den omedelbara närheten till den plats människor flyr från, som man lättast kan konstatera vilka de är och varför de flyr. När människor tar sig längre bort, särskilt om de är utan dokument och påstår sig vara skyddsbehövande, är det mycket svårare att säkerställa att så verkligen är fallet. Flyktingkonventionen var från början inte alls tänkt att handla om sådana situationer, utan om kända gruppers tvångsdeportationer, där det över huvud taget inte rådde några tvivel om identitet eller bakgrund. För enstaka dissidenter från diktaturstater är i regel heller inte identifikationen något problem, utan personen och hennes berättelse är lätt att verifiera och ofta känd på förhand.

Medborgerlig Samling vill att

Internationellt

- MED anser att flyktingkonventionen bör omförhandlas och Sveriges regering bör driva denna fråga internationellt.
- Begränsa asylrätten till närmast säkra område (ej valfritt land) för att förhindra omfattande missbruk av detta instrument för människosmuggling och ekonomisk migration till väst. Flyktingkonventionen bör återföras till vad som gällde 1951–67, då den endast omfattade Europa, men med motsvarande regler för andra regioner eller kontinenter. Afrikanska unionen undertecknade till exempel Flyktingkonventionen 1969, men den bör då för denna kontinents del gälla just där och primärt alla från länder i Afrika. Likadant för andra delar av världen.

- Biometriska uppgifter tas på alla som träder in i EU/Schengenområdet.
- ID-krav, eller aktiv medverkan till att ID-handling ska kunna erhållas, för all asylgivning utanför första säkra land vid akut krissituation.
- Passivt asylmottagande ersätts med övergång till aktiv identifikation av de mest utsatta och konstaterat reella flyktingarna, för en mer rationell och rättvis resursfördelning.
- Så långt möjligt bör ansökan och beviljande av flyktingstatus ske genom FN eller dess underorganisationer direkt. Därefter kan vidarebosättning bli aktuellt vid långvarigt behov eller permanent exil, avstämt mot uppsatta kriterier eller frivilligt angivna kvoter och erbjudanden från mottagarländer.
- Fokus flyttas från migration till bistånd för alla reellt behövande globalt, oavsett om fattigdom, svält, naturkatastrofer eller krigssituationer är orsaken. De problem som finns i dysfunktionella länder och i svåra konflikthärdar kan inte lösas genom att befolkningen flyr till andra kontinenter, utan måste åtgärdas på plats för att skapa bättre förutsättningar på sikt för hela nationer och inte bara för enskilda individer. Det bör därför också riktas förväntningar på människor som står i begrepp att lämna sitt land att hellre stanna och bidra till förändring och återuppbyggnad än att fly – såvida inte direkt hot om förföljelse eller livsfara föreligger.
- Vid massflykt garanteras skyddsbehövande säkerhet i närliggande region via FN eller andra internationella organ. Vidarebosättning kan senare ske till stater som erbjuder mottagande.
- Kända dissidenter kan direkt erbjudas uppehållstillstånd och en fristad även i mer avlägsna länder.
- EU måste satsa på att bygga upp mottagningscentra vid sin yttre gräns eller utanför unionen i samarbete med angränsande länder, så att kostnaderna för icke skyddsbehövande kan reduceras genom effektiviserade utredningsprocesser och att illegal vistelse i EU-länder efter avslag förhindras, samt att resurser i högre grad kan riktas mot reella flyktingar, där dessa befinner sig. Ett alternativ kan även vara att ingå avtal, där man upphandlar sådana tjänster av utomeuropeiska länder
- Fördelning av flyktingar inom EU ska ske på frivillig basis, utefter varje lands förutsättningar och suveräna bedömning. Solidarisk finansiering ska gälla för akut mottagande i gränsområden vid massflykt.
- Flyktingar i EU ska som regel endast beviljas tillfälliga uppehållstillstånd, för att de normalt ska återvända så snart skyddsbehovet upphör.

Sverige

- Biometriska uppgifter ska tas på alla som kommer in över gränsen till Sverige.
- Medtagande av livspartner ska föregås av dokumenterande av minst två års sammanboende på samma adress för medborgare utanför Norden och EU/EFTA.
- Medborgerlig Samling önskar införa asylstopp för alternativt skyddsbehövande, det vill säga asylsökare som inte är konventionsflyktingar och uppfyller kraven om att vara personligen förföljda eller hotade, utan bara befinner sig i tillfälligt behov av att lämna sitt land. Enstaka äkta och väldokumenterade, samt säkert identifierade dissidenter bör vara de enda som tas emot under överskådlig tid. Akut skyddsbehövande från vårt absoluta närområde, dit vi räknar Norden och

Östersjöregionen, bör det emellertid finnas beredskap för att ta emot. På sikt, när Sverige har lyckats lösa segregationsproblemen på ett tillfredsställande sätt, ska åter ett begränsat mottagande av kvotflyktingar möjliggöras, men ej spontana asylansökningar från andra grupper. Tillfälliga uppehållstillstånd ska vara regel.

- Sverige, liksom varje annan stat, äger den fulla rätten att bestämma över vilka som får vistas inom det egna territoriet, utom de egna medborgarna. Om efterlevnad av Flyktingkonventionen/ ECHR leder till allvarliga problem eller hot mot landet måste de egna säkerhetsintressena, beaktande av alltför stora demografiska förskjutningar m. m. gå före, antingen genom omtolkning, ny värdering, begäran om undantag eller i slutändan frånträde från internationella avtal eller konventioner - i sådana delar som ej är anpassade till förhållanden i dagens värld. EU:s subsidiaritetsprincip bör också tolkas så att avgörandet för eget mottagande av alltid fattas av den berörda nationen ifråga.
- För framtiden bör vi lägga om migrationspolitiken till arbetskraftsinvandring och kvotflyktingar via UNHCR – där identitet och asylskäl säkrats. Urval ska ske efter vissa kriterier som könsmässig balans och med krav på förmåga till anpassning till svensk kultur, samhälle och arbetsliv. Sverige ska även fortsättningsvis ta emot enstaka dissidenter som behöver en fristad (förutsatt att dessa inte bedriver anti-demokratisk verksamhet eller sprider hatisk propaganda).
- Asylsökare som passerat andra säkra länder avvisas omgående, utan vidare process.
- Oäkta sur place-skäl (exempelvis att någon blivit aktivt oppositionell först under sin tid i Sverige), liksom i efterhand tillagda uppgifter som inte redovisats i samband med ansökan ska som regel inte beaktas.
- Status som vuxen ska vara praxis för alla påstått minderåriga asylsökande utan giltiga ID-handlingar såvida de inte uppenbarligen ser yngre ut än 15 år. Medicinsk åldersbestämning ska bekostas av staten
- Indraget uppehållstillstånd till personer som reser till områden kontrollerade av terrororganisationer.
- Omhändertagande i förvar av asylsökande vid avslag, för att säkerställa att ingen avviker och går under jorden eller begår våldsdåd. Intensifiera insatserna för att illegala invandrare inte kan fortsätta att vistas i landet.
- Rapporteringsskyldighet för myndigheter angående avvisade asylsökande och illegala migranter, så att deras vistelse i landet kan avslutas effektivare.
- Harmonisering med övriga nordiska länder och EU-stater.
- ID-krav för asylansökan, på grund av allt ifrån kostnader och tidsåtgång för mer komplicerade utredningar och risken för att krigsförbrytare, terrorister och kriminella slinker genom nätet till svårigheter att avvisa personer utan dokumenterat medborgarskap till sitt hemland.

Asylprocessen

- Juridiska biträden bekostas ej av staten vid asylansökan i första instans, eftersom det inte gäller en brottsanklagelse där det föreligger behov/rätt till försvar. enbart de fåtal osäkra/komplicerade fall som bör få tillstånd att tas upp i högre

instans kan få denna rätt, men civilsamhället med ideella organisationer bör i första hand användas.

- Möjligheterna till överklagande av asylrelaterade beslut ska begränsas. Migrationsdomstolarna och Migrationsöverdomstolen ska slås ihop till en Migrationsdomstol med prövningstillstånd, om prövningstillstånd inte beviljas vinner Migrationsverkets/Polisens beslut laga kraft direkt.
- Asylprocess gällande individ ska avklaras på maximalt sex månader.
- Asylsökande ska under asylprocessen kunna åläggas att dels sköta hushållsarbete där man bor, dels kunna jobba med andra uppgifter som motprestation till den försörjning man erhåller.
- Biometrisk ID-registrering av asylsökande och anhöriginvandrare ska införas. Om sådan registrering inte tidigare gjorts ska den göras vid eventuellt avvisningsbeslut. Likaledes bör biometrisk passkontroll introduceras på flygplatser och vid andra gränskontroller.
- Personer som inte medverkar till fastställande av ålder ska alltid behandlas som myndiga.
- Strävan vad gäller så kallade ensamkommande barn ska vara att de ska återbördas till sina föräldrar eller andra anhöriga. Som regel ska de endast få tillfälligt uppehållstillstånd.
- Anhöriginvandring ska endast vara möjlig för maka/make och barn, inte för vidare släkt och endast till konventionsflykting som fått permanent uppehållstillstånd.
- Vid anhöriginvandring ska strikt krav på egen försörjning (ej bidragsrelaterad) hos den härvarande ställas.
- Strama åt lagstiftningen så att uppehållstillstånd i högre grad än idag återkallas då falska uppgifter, hot eller muta förekommit under handläggningen av ärendet.
- Avskaffa lagstiftning och andra regler som tvingar kommuner att ta emot nyanlända.
- Då asylsystemet regleras av staten ska staten ta ett större ekonomiskt ansvar än idag för personer med asylbakgrund som inte försörjer sig själva.

Myndighetskontroll

Myndigheter svarar för centrala funktioner i asylsystemet, och det är väsentligt att denna hantering sköts effektivt och korrekt. När det gäller det primärt ansvariga Migrationsverket finns många frågetecken runt hur tillämpningen har gått till, bland annat när det gäller åldersbedömningar och eventuell korruption vid beslut om uppehållstillstånd för vissa grupper. Det har under lång tid framkommit information om missförhållanden hos Migrationsverket vad gäller utredningarnas kvalitet och förfaranden i strid med de rättsprinciper som lagstiftaren har förutsatt. Med anledning av detta föreslår Medborgerlig Samling följande åtgärder:

- Inled en omfattande granskning av Migrationsverkets handläggningsrutiner och hur dessa tillämpats från och med millennieskiftet år 2000. Identifierade felaktiga handläggningsåtgärder ska beträffande ansvariga inom verket prövas i enlighet med lagens bestämmelser om disciplinansvar och i

allvarligare fall även enligt bestämmelser om tjänstefel. Till detta ska brister i styrningen av verket identifieras och i möjligaste mån ansvar utkrävas av regering och riksdag. Till sist ska inom Migrationsverket, regering och riksdag verkningfulla förbättringsåtgärder formuleras och vidtas.

- Inled en omfattande granskning av ärenden där uppehållstillstånd beviljats utifrån uppgifter som vid gott handlägningsförfarande borde misstänkts vara falska. Detta inkluderar korruption, entrism, politisk aktivism och nepotism.
- Den som anställs för att fatta beslut i frågan om svenska medborgarskap ska själv vara svensk medborgare och vara säkerhetsprövad. Särskild uppmärksamhet bör riktas mot att de som är kultur- och språkkunniga om ett visst geografiskt område/land i praktiken även kan tänkas vara jäviga eller på annat sätt olämpliga att utgöra främsta källa att tolka en sökares och uppgiftslämnares trovärdighet.
- Beslut om medborgarskap skall fattas av minst två personer i förening.

Illegalt vistande

En välordnad stat behöver ha god kontroll över vilka människor som uppehåller sig på dess territorium. Detta gäller speciellt för människor som inte är fast boende i landet och som på olika sätt påverkar samhället negativt, såsom illegala invandrare och människor som missbrukar EU:s fria rörlighet. Vi benämner dessa som illegalt vistande. Antalet illegalt vistande i Sverige är stort och ökande. Med detta har omfattande problem följt. Kraftfulla åtgärder krävs för att kraftigt minska antalet och därmed få situationen under kontroll.

Medborgerlig Samling föreslår därför följande:

- Riv upp all lagstiftning som specifikt ger illegalt vistande stöd av det offentliga.
- Avskaffa möjligheten att utan prövningstillstånd kunna söka asyl i Sverige efter tidigare avslag - oavsett om det sker från utlandet eller Sverige efter en tid under jorden.
- Kriminalisera hjälp till illegalt vistande när syftet är att uthålligt öka deras möjligheter att stanna i Sverige – även då hjälpen sker utan vinstsyfte.
- Genomföra en fullständig folkräkning, där biometriska data samlas in.
- Utöka kraftigt det offentliga förmågan att identifiera och lokalisera illegalt vistande.
- Utöka kraftigt Sveriges kapacitet och användning av förvar av personer som dömts till utvisning.
- Var och en som sätts i förvar i väntan på utvisning är självfallet fri att när som helst lämna Sverige till ett land utanför Schengen.
- Revidera lagstiftningen för att möjliggöra förvar under avsevärt längre tid än idag. Detta för att inte på grund av verkställighetshinder tvingas släppa ut illegala invandrare fritt i samhället.
- Antalet verkställda utvisningar behöver markant ökas. Detta kan åstadkommas genom bättre samordnade utvisningar samt genom att öka villigheten till samarbete från mottagarländernas sida. Det senare kan uppnås genom ökade

incitament och sanktioner samt genom ökat samarbete mellan avsändarländer och Sverige/EU eller inom EU.

- För att kunna ha kontroll över vilka som varaktigt vistas i Sverige ska möjligheten till egen bosättning innan man fått uppehållstillstånd, den s.k. EBO-lagstiftningen, avskaffas. Detta ska gälla även om man inte mottar bidrag.

Missbruk av EU:s fria rörlighet

Den fria rörligheten inom EU tillkom i syfte att främst underlätta studier och arbete i olika länder, under förutsättning att medborgaren själv tar ansvar för sin egen försörjning. Medlemsstaterna kan ställa krav på att man officiellt registrerar sig om man önskar vistas längre än tre månader och då uppvisar giltig sjukförsäkring, fast adress och tillräckliga medel för uppehälle.

I Sverige har uppföljning av sådana krav i stort sett uteblivit och i stället har försörjningsstöd, skolgång och andra förmåner kunnat beviljas medborgare från andra EU-länder utan att de grundläggande kraven uppfyllts. Detta har bland annat skapat problem med sanitära olägenheter på olagliga boplatser, påtvingade kostnader för markägare och ökade utgifter för renhållning i kommuner för människor som inte ens borde ha rätt att vistas i landet. Omfattande tiggeri bland denna grupp migranter har också lett till olägenheter för affärsidkare och bidrar inte alls till den ömsesidiga utveckling av ekonomi, kultur och forskning som den fria rörligheten är avsedd att underlätta.

Tiggeri har visat sig inte sällan fungera som täckmantel och kanal för att tvätta pengar från prostitution, svartarbete, annat utnyttjande och kriminell verksamhet. Det medverkar även i hög grad till att bevara de strukturer och destruktiva mönster som måste brytas inom gruppen och i hemländerna, för att åstadkomma en nödvändig förändring mot förbättrade levnadsvillkor. Vi föreslår därför dels att kriterierna för 3-månadersregeln upprätthålls och att systematiskt, återkommande tiggeri förbjuds. Om ett generellt sådant förbud inte införs bör det av de angivna skälen åtminstone gälla för utländska medborgare som inte är registrerade i landet.

Inom ramen för EU ska program för medlemsstater, vars medborgare lider av denna utsatthet och problematik, prioriteras. Att i Sverige initiera långtgående åtgärder för den aktuella gruppen s.k. EU-migranter vore kontraproduktivt då vårt land i så fall på ett orimligt sätt skulle överta andra staters ansvar för sina egna medborgare och därtill riskera att ännu fler söker sig hit och minskar de nödvändiga incitamenten för att förhållandena i hemlandet ska bli bättre.

I ett högskatte- och välfärdssamhälle betalar människor dyrt för att ingen ska behöva leva av andras allmosor eller vara utlämnad till privat välgörenhet för sin permanenta

försörjning. I stället hänvisas medborgare med försörjningsproblem till myndigheter, som prövar rätten till stöd i god ordning. Detta utgör den rättssäkra, humanitära och socialt ansvariga ordning som Sverige har valt. Tiggeri är därför något som inte bör accepteras och tiggeri har ingen potential att vara en konstruktiv lösning för utsatta personer. Utländska medborgare bör inte ha rätt att vistas i EU-länder med avsikt att försörja sig på tiggeri. Pressen och ansvaret ska läggas på vederbörandes hemland att svara för den hjälp som kan behövas.

Ingen bör heller kunna undandra sig de förväntningar, motprestationer eller kontroller som samhället kan tänkas ställa på den som mottar stöd eller skydd från det allmänna.

De villkor som ställs främjar en framtida konstruktiv utveckling för individen och samhället. Rättigheter och skyldigheter för medborgare hänger samman. Utan krav och uppföljning är chansen liten att åstadkomma den önskade förändringen till det bättre. Missbruk av EU:s fria rörlighet har lett till mycket omfattande problem med tiggeri, misär och illegala bosättningar. Politisk vilja, mandat och beslutsamhet krävs för att åtgärda problemen effektivt. Medborgerlig Samling förespråkar därför att:

- Systematiskt tiggeri förbjuds alternativt försvåras. Utländska medborgare som ägnar sig åt systematiskt tiggeri skall dessutom avvisas från landet.
- Det offentligas förmåga att effektivt bekämpa illegala bosättningar markant ska ökas.
- Det offentligas förmåga att tillämpa utlänningslagens maxtid enligt EU-bestämmelser på 90 dagar ska ökas.

Ovanstående kan ske genom bättre anpassad lagstiftning samt genom ökad operativ förmåga att säkerställa att existerande lagstiftning efterlevs.

Arbetskraftsinvandring

Efterfrågad expertkompetens och annan kvalificerad arbetskraft, som matchar reella behov på svenska arbetsmarknad, bör i regel välkomnas under förutsättning att lönenivån med god marginal säkerställer egen försörjning inklusive eventuella familjemedlemmar och att ingen risk för belastning av välfärdssystemet eller avhopp för asylansökan föreligger.

Medborgerlig Samling ska arbeta för att ändra reglerna så det är arbetsgivaren som har den anställde, som straffas om försäkringar eller annan formalia, som den anställde inte haft möjlighet att påverka, ej överensstämmer med gällande föreskrifter. Bagatellartade sådana avvikelser ska inte behöva leda till utvisning, men framstår arbetsgivaren som oseriös eller om anställningsvillkoren uppenbart avviker från uppställda krav för försörjning med mera, ska detta i normalfallet ändå leda till att uppehållstillstånd dras in. Sverige kan heller inte ha ansvar för, ifall de premisser som en arbetskraftsinvandrare har anlant på inte längre infrias. Lika litet som svenskar i utlandet kan förvänta sig att främmande stat ska ordna arbete åt dem för att kunna

stanna saknas skäl för svenska skattebetalare att lägga extra resurser på medborgare från andra länder i sådana syften.

Grunderna för hur lönekravet beräknas för arbetskraftsinvandrare ska ändras så att det är den genomsnittliga inkomsten under 12 månader som ej får understiga det gällande beloppet.